

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.7025

Dosar nr.749/1/2013

Ședința publică de la 1 noiembrie 2013

Președinte:

- judecător
- judecător
- judecător
- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de P. D
împotriva Hotărârii nr.808 din 16 octombrie 2012 a Plenului Consiliului
Superior al Magistraturii.

La apelul nominal se prezintă intimatul Consiliul Superior al
Magistraturii prin consilier juridic, lipsind recurenta D P.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând faptul că
recursul este declarat și motivat în termen.

Nemaifiind cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în
stare de judecată și acordă cuvântul părții prezente în raport cu recursul
formulat.

Consilierul juridic al intimatului solicită respingerea recursului ca
nefondat și menținerea hotărârii atacate, arătând că aceasta a fost emisă
cu respectarea procedurii prevăzută de lege.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

**1. Circumstanțele cauzei. Hotărârea Plenului C.S.M. atacată cu
recurs**

Prin Hotărârea nr.808 din 16 octombrie 2012, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a constatat încălcarea dispozițiilor art.18 alin.(2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.328/24.08.2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr.815/08.09.2005, de către doamna P D , judecător la Curtea de Apel B .

Pentru a pronunța această hotărâre, Plenul C.S.M. a reținut că la data de 08.03.2012, Inspekția Judiciară s-a sesizat din oficiu, urmare a publicării pe site-ul „ ” a articolului intitulat „Nimic despre cum un tovarăș procuror a devenit președintele tuturor judecătorilor”, semnat de doamna judecător D P , din cadrul Curții de Apel B - Secția , în conținutul căruia se face referire la cariera profesională a președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin rezoluția din data de 21.05.2012, Comisia a dispus, în conformitate cu dispozițiile art.46 alin. (12) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată și modificată (forma în vigoare la data de 21 mai 2012), clasarea cauzei sub aspectul săvârșirii de către doamna judecător P D a abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit. a) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, modificată prin Legea nr.24/2012.

Prin aceeași rezoluție, în temeiul art. 36¹ din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.326/2005, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data sesizării, Comisia a dispus sesizarea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii pentru a stabili dacă, în cauză, doamna judecător F D a încălcat dispozițiile art.18 alin.(2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.328/24.08.2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 815/08.09.2005.

În ședința din data de 16.10.2012, doamna judecător P

D și-a formulat apărările, invocând următoarele argumente:

- textul publicat este un produs eminent literar, aspect constatat și de Inspekția Judiciară prin rezoluția de clasare privind abaterea disciplinară, mai sus menționată;
- Codul deontologic le permite magistraților să producă lucrări literare, cu o singură condiție, anume să nu aibă caracter politic și să nu afecteze imaginea justiției;
- conform rezoluției Comisiei de disciplină, prin articolul în cauză nu s-a adus atingere imaginii justiției; publicația respectivă nu este un articol de presă, ci un eseu care are un caracter literar și nu științific, și se referă la o parte din viața sa, cuprinzând propriile sale trăiri, care nu pot fi cenzurate;
- art.18 alin. (2) din Codul deontologic nu poate face abstracție de buna-credință, definită de art.99¹ alin. (1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor;
- a scris respectivul eseu din dorința de a comunica, neavând intenția de a lovi sau răni pe cineva anume;
- a folosit în mod literar interogația retorică, expresii neajutoare, iar expresia „tovarășa procuror” este o realitate, care istoric are o conotație negativă;
- inițial, articolul a apărut în publicația „ ”, deci nu pe un site de specialitate, și a fost dedicat străbunicului său, omorât de comuniști;
- în mod întâmplător a văzut un curriculum-vitae al „președintelor tuturor judecătorilor”, aducându-și aminte de perioada cumplită de dinainte de 1989, însă a scris cu precauție mare și nu crede că cineva poate fi deranjat de o întrebare retorică, iar pentru a nu jigni s-a autocenzurat;
- nu și-a exprimat părerea în sensul art. 18 alin. (2) din Codul deontologic, ci doar a formulat o întrebare retorică,

Secția pentru judecători a apreciat că, prin publicarea pe site-ul „ ” a articolului intitulat „Nimic despre cum un tovarăș procuror a devenit președintele tuturor judecătorilor”, doamna judecător P D a încălcat dispozițiile art. 18 alin. (2) din

Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.328/24.08.2005.

Secția a mai reținut că una dintre restricțiile libertății de exprimare a magistraților este prevăzută de art.18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr.328/ 24.08.2005 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit căruia, „Judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor”.

Din prezentarea conținutului articolului publicat de către doamna judecător P. D. pe site-ul „”, rezultă că acesta a fost realizat într-o manieră de natură a crea o imagine negativă asupra modului în care doamna judecător L. D. S. și-ar fi exercitat atribuțiile de procuror în perioada anterioară anului 1989.

Astfel, prin chiar titlul articolului „Nimic despre cum un tovarăș procuror a devenit președintele tuturor judecătorilor”, folosind expresia „un tovarăș procuror”, Secția pentru judecători a apreciat că judecătorul semnatar al acestuia induce ideea că președintele actual al Înaltei Curți de Casație și Justiție ar fi culpabil pentru faptul că a devenit „președintele tuturor judecătorilor”, deși în perioada comunistă a fost procuror.

Prezentând în opoziție situația oamenilor „săraci, tăcuți și oprimați” cu cea a procurorului L. D. S. „intangibil” și „în plină ascensiune”, Secția pentru judecători a apreciat că doamna judecător P. D. o învinovățește practic pe doamna L. S. de faptul că ar fi avut un statut superior, ca urmare a funcției de procuror pe care o deținea.

Cu toate că doamna judecător P. D. a susținut că nu a încălcat normele Codului deontologic, arătând atât prin declarația dată în cursul cercetării disciplinare, unde a menționat că a avut în vedere obligația de rezervă care-i incumbă și că „articolul este eminent literar, cu referire la propriile amintiri din perioada regimului comunist, fără intenția de a jigni, ci doar de a exprima idei umaniste general valabile”, cât și prin apărările formulate în ședința Secției

pentru judecători din data de 16.10.2012, prin care a menționat că articolul este în fapt un eseu care are un caracter literar și nu științific, și se referă la o parte din viața sa, cuprinzând propriile sale trăiri, care nu pot fi cenzurate, Secția pentru judecători a apreciat că doamna judecător a depășit limitele unei exprimări care trebuie să se raporteze la obligația de rezervă, fiind rupt echilibrul just care trebuie să se păstreze între dreptul fundamental al individului la liberă exprimare, pe de o parte, și interesul legitim al unui stat democratic de a veghea ca funcția publică să se conformeze scopurilor enunțate în art.10 paragraful 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De asemenea, Secția pentru judecători a apreciat că nu poate fi primit argumentul prin care doamna judecător P D arată că art.18 alin. (2) din Codul deontologic nu poate face abstracție de buna-credință definită de art. 99¹ alin. (1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, având în vedere că, pe de o parte, textul legal menționat, la alin.(1) definește reaua-credință, iar la alin. (2) definește grava neglijență, iar pe de altă parte, acest articol are incidență doar asupra exercitării atribuțiilor de serviciu ale judecătorului sau procurorului.

Prin exprimarea de către magistrat a acelor opinii care, unui observator rezonabil, (persoana de buna-credință, dezinteresată și informată) îi pot crea îndoieli cu privire probitatea profesională și moralitatea unui coleg, Secția pentru judecători a apreciat că s-au depășit limitele libertății de exprimare în raport cu dreptul persoanei la propria imagine, la onoare și la reputație.

2. Recursul exercitat de recurenta P D

Împotriva Hotărârii nr.808 din 16 octombrie 2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, P D a declarat recurs, criticând-o în esență pentru următoarele motive:

Hotărârea de constatare a încălcării normei deontologice prevăzute de art.18 alin.2 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor este nelegală, întrucât nu sunt îndeplinite elementele constitutive ale abaterii deontologice reținută.

Pe latura obiectivă norma deontologică de la art.18 alin.2 se referă la exprimarea unei păreri, iar în lipsa unei definiții legale a expresiei de „exprimare a unei păreri”, elementul material al încălcării deontologice se întemeiază pe o prezumție extrasă din text și nu pe însăși certitudinea textului.

În plus, în Carta Universală a Judecătorului, adoptată în anul 1999, la art.11 alin.1, se arată că „acțiunile disciplinare împotriva judecătorilor trebuie să fie organizate de o așa manieră încât să nu compromită independența reală a acestora și să acorde atenție doar considerentelor obiective și relevante”.

Astfel, se impune o diligență sporită în cazul cercetării disciplinare a unui judecător, concretizată printr-o atentă selecționare și evaluare doar a elementelor esențiale și de strictă obiectivitate în cadrul unei proceduri expeditivă, tocmai avându-se în vedere vulnerabilitatea statutului de judecător.

Trebuie adăugat că în legislația internă, Codul deontologic nu constituie doar un îndrumar în probleme morale, așa cum se întâmplă în alte legislații europene, ci reprezintă un cod disciplinar simulat, astfel că această sancțiune deontologică are în realitate natură disciplinară, afectând în mod nepermis însuși dreptul la promovare al judecătorului.

Prin însuși conținutul său, lucrarea literară nu constituie nicidecum manifestarea unei conduite care să aducă atingere demnității funcției judiciare ori imparțialității și independenței corpului judiciar, întrucât prezentarea într-o manieră eminentă beletristică a unor experiențe existențiale proprii nu îndeplinește exigența de încălcare a demnității funcției de judecător.

Mai arată recurenta că în cauză nu a fost depășită limita de rezervă și de prudență și implicit, nu este întrunită nici latura subiectivă, iar eseul său nu vizează persoana judecătorului, ci funcția de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Fiind atât de expus public, judecătorul trebuie să accepte nu numai întrebări, ca în acest caz ci și critici, într-o manieră mult mai permisivă decât de obicei și să manifeste o toleranță sporită, aceasta cu atât mai mult cu cât

judecătorul exercită o funcție de demnitate publică și astfel toate aspectele legate de cariera sa sunt de interes public și pot fi supuse dezbaterii publice.

3. Apărarea Consiliului Superior al Magistraturii

Intimatul C.S.M., la data de 27.05.2013 a depus întâmpinare (fila 13 dosar), conform dispozițiilor art.308 alin.2 Cod procedura civilă, prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, formulând în acest sens apărări față de susținerile recurente.

Astfel, intimatul susține în esență, că hotărârea recurată este legală și temeinică, iar criticile recurente nu vizează nici un motiv de nelegalitate a actului administrativ emis de Plenul C.S.M. privind procedura de soluționare a sesizării privind încălcarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, singurele critici ce rezultă din motivarea căii de atac referindu-se practic la modul de apreciere a probelor reținute de Secția pentru judecători pentru a constata încălcarea de către recurentă a dispozițiilor art.18 alin.2 din Codul deontologic.

În ceea ce privește dreptul de apreciere al autorității publice, cu referire la încălcarea de către recurentă a dispozițiilor art.18 alin.2 din Codul deontologic, intimata arată că acesta s-a realizat în limitele competențelor legale.

Astfel, conform dispozițiilor art.30 alin.1 din Constituția României, „libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, scris, imagini, sunete sau alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”, însă potrivit alin.(6) din articolul menționat, „libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

Aceleași limitări ale dreptului fundamental al libertății de exprimare sunt prevăzute și la art.10 alin.(2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, potrivit căruia, acest drept poate fi supus unor restrângeri determinate, printre altele și de necesitatea protejării reputației sau drepturilor altei persoane.

Una din restricțiile libertății de exprimare a magistraților este prevăzută de art.18 alin.(2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr.328/ 24.08.2005 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii potrivit căruia „Judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor”.

Prin exprimarea de către magistrat a celor opinii care, unui observator rezonabil (persoană de bună credință, dezinteresată și informată) îi pot crea îndoieli cu privire la probitatea profesională și moralitatea unui coleg, este evident că s-au depășit limitele libertății de exprimare în raport cu dreptul persoanei la propria imagine, la onoare și reputație.

4. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând hotărârea atacată emisă de Plenul C.S.M., prin prisma criticilor ce le-au fost aduse, a apărărilor intimatului și față de prevederile legale incidente din materia supusă verificării, Înalta Curte apreciază că recursul este nefondat.

Înalta Curte constată că a fost investită în temeiul art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii cu un recurs ce vizează Hotărârea nr.808/ 16.10.2012, având ca obiect sesizarea cu privire la încălcarea de către recurentă a dispozițiilor art.18 alin.2 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr.328/ 24.08.2005, conform căroră „judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor”.

La data de 8.03.2012, Inspekția Judiciară s-a sesizat din oficiu, urmare a publicării pe site-ul juridice.ro a articolului „*Nimic despre cum un tovarăș procuror a devenit președintele tuturor judecătorilor*” semnat de recurenta P D , judecător în cadrul Curții de Apel B - Secția I penală, în conținutul căruia se face referire la cariera profesională a Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin hotărârea atacată, Secția pentru Judecători a C.S.M. a hotărât că în cauză au fost încălcate dispozițiile art.18 alin.2 din Codul

deontologic al judecătorilor și procurorilor de către d-na F
D , judecător la Curtea de Apel B

Împotriva Hotărârii nr.808/ 16.10.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru judecători, recurenta a formulat contestație, respinsă prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr.42/ 23.01.2013.

Înalta Curte consideră ca fiind neîntemeiate motivele de recurs înfățișate și dezvoltate de recurentă, subsumate criticilor privind neîntrunirea elementelor constitutive ale abaterii deontologice reținute în sarcina sa.

Recurenta apreciază că în cauză, în ceea ce privește latura obiectivă, limita de rezervă și de prudență ce se impune judecătorului nu a fost depășită și în acest mod nu este întrunită nici latura subiectivă a abaterii disciplinare.

Curtea reține că potrivit dispozițiilor art.30 alin.1 din Constituția României, „libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel prin viu grai, scris, imagini, sunete sau alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”, însă alin.(6) prevede că „libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

Este adevărat că dreptul la exprimare este garantat atât constituțional cât și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, însă acesta poate suferi anumite limitări și restrângeri determinate de necesitatea protejării reputației și drepturilor altei persoane, în jurisprudența CEDO statuându-se că o persoană care îndeplinește o funcție publică a acceptat anumite restricții ale exercițiului libertății de exprimare, restricții ce sunt inerente acestei funcții.

De asemenea, Principiile de la Bangalore cu privire la conduita judiciară recomandă ca „judecătorul, ca orice cetățean, are dreptul la libertatea de exprimare, libertatea convingerilor, libertatea de asociere, de a forma grupuri, dar își va exercita aceste drepturi în așa fel încât să nu prejudicieze demnitatea funcției judecătorești sau imparțialitatea și independența puterii judecătorești” (Norma 4).

Nu în ultimul rând, Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor prevede în art.18 alin.2 că judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor”.

Or, prin articolul publicat de recurentă pe site-ul juridice.ro, este prezentată în mod distorsionat activitatea profesională a Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, sugerându-se o conduită discutabilă a magistratului, fără a se prezenta dovezi în acest sens.

Astfel, expresiile de genul „un tovarăș procuror”, „toți acei tovarășii”, „uzurpatori ai lui Hristos și ai Legii Lui” și „ar fi păzit cu strășnicie temnița comunistă” folosite de recurentă, sunt de natură a crea unui observator rezonabil (persoană de bună-credință, dezinteresată și informată) îndoieli cu privire la probitatea profesională și moralitatea persoanei vizată de respectivul articol, fiind evidentă depășirea limitelor unei exprimări care trebuie să se raporteze la obligația de rezervă.

Astfel, din ansamblul reglementărilor și jurisprudenței menționate mai sus, se desprinde concluzia că libertatea de exprimare a magistraților se exercită cu precădere sub auspiciile Convenției Europene privind Drepturile și Libertățile Fundamentale și implicit, ale practicii CEDO, atât în ceea ce privește îndatoririle și responsabilitățile specifice care le revin celor ce înfăptuiesc justiția, cât și în ceea ce privește restrângerea exercitării acestui drept, necesare garantării autorității și imparțialității puterii judecătorești.

Ca atare, nu poate fi reținută susținerea recurente în sensul că prezentarea într-o manieră eminemente beletristică a unor experiențe existențiale proprii nu îndeplinește exigența de încălcare a demnității funcției de judecător pe care o deține, precum și a independenței și imparțialității corpului judiciar, întrucât articolul cuprinde referiri explicite la activitatea profesională și la conduita Președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, făcându-se trimiteri la perioada comunistă când acesta a activat ca magistrat.

De asemenea, nu se poate reține nici critica recurente privind *deturnarea procedurii disciplinare într-o procedură deontologică*, din oficiu,

de către un organism independent care nu a fost creat în scopul verificării încălcărilor din partea judecătorilor.

Potrivit dispozițiilor art.36¹ din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului nr.326/2005 cu modificările și completările ulterioare: „(1) În situația prevăzută la art.30 alin.(6) dacă există indicii privind încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, comisia de disciplină sesizează de îndată, din oficiu, prin aceeași rezoluție, secția corespunzătoare a Consiliului. În cursul verificării disciplinare, judecătorul sau procurorul în cauză are dreptul de a fi ascultat și de a formula apărările pe care le consideră necesare. (2) De asemenea, Inspekția judiciară sesizează de îndată secția corespunzătoare a Consiliului dacă, din verificarea efectuată potrivit art.21 pct.6 rezultă indicii privind încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor. În cursul verificării, judecătorul sau procurorul în cauză are dreptul de a fi ascultat și de a formula apărările pe care le consideră necesare”.

Potrivit art.36² din Regulament: „(1) La soluționarea sesizării comisiei de disciplină nu pot participa membrii acesteia. Membrii secției Consiliului deliberază în secret asupra sesizării comisiei de disciplină sau după caz, a Inspekției judiciare. (2) Dacă sesizarea comisiei de disciplină sau, după caz, a Inspekției judiciare este întemeiată, secția constată, prin hotărâre, încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor. (3) Dacă sesizarea nu este întemeiată, secția Consiliului o respinge prin hotărâre. (4) Constatarea încălcării normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor poate fi făcută numai dacă secția Consiliului a fost sesizată în termen de cel mult un an de la data săvârșirii acesteia. (5) Hotărârea se redactează în termen de 20 de zile de la pronunțare și se comunică de îndată judecătorului sau procurorului. (6) Hotărârea secției Consiliului poate fi atacată cu contestație la Plen, în termen de 5 zile de la comunicare. (7) Hotărârea Plenului poate fi atacată cu

recurs la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție”.

Rezultă așadar că, este reglementată în mod expres o procedură de soluționare a sesizărilor privind încălcarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, procedură distinctă de cea prin care se soluționează acțiunea disciplinară.

De asemenea, modalitatea de contestare a hotărârilor pronunțate ca urmare a derulării celor două proceduri este diferită, în primul caz competența aparținând Secției contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar în cel de-al doilea, Completului de 5 judecători al Înaltei Curți.

În concluzie, împrejurarea ca prin Rezoluția din data de 21.05.2012, Comisia de disciplină pentru judecători a dispus, în conformitate cu dispozițiile art.46 alin.(12) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, clasarea cauzei sub aspectul săvârșirii de către recurenta P. : D. a abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.a) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și totodată, în temeiul art.36¹ din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii aprobat prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr.326/2005 sesizarea Secției pentru judecători a C.S.M. pentru a stabili dacă în cauză au fost încălcate dispozițiile art.18 alin.2 din Codul deontologic aprobat prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr.328/ 2005, nu echivalează cu o „deturnare a procedurii disciplinare în procedură deontologică”, așa cum susține recurenta.

Raportat la argumentele astfel expuse, Înalta Curte, având în vedere și textele legale incidente în cauză, constată că hotărârea atacată este legală și temeinică.

Drept urmare, fiind neîntemeiate motivele de recurs, în baza art.312 alin.(1) Cod procedura civilă cu referire la art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004, va fi respins recursul ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursul declarat de F D împotriva
Hotărârii nr.808 din 16 octombrie 2012 a Plenului Consiliului Superior
al Magistraturii, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 1 noiembrie 2013.

JUDECATOR, JUDECATOR, JUDECATOR,

MAGISTRAT ASISTENT,

